

ÇOCUKLUĞUMUZ

Annemin bana öğrettiği ilk kelime
Allah, şahdamarımdan yakın bana benim içimde

Annem bana gülü şöyle öğretti
Gül, O'nun, O sonsuz iyilik güneşinin teriydi

Annem gizli gizli ağlardı dilinde Yunus
Ağaçlar ağlardı, gök koyulaşır, güneş ve ay mahpus

Babamın uzun kış geceleri hazırladığı cenklerde
Binmiş gelirdi Ali bir kırata

Ali ve at, gelip kurtarırdı bizi darağacından
Asya'da, Afrika'da, geçmişte gelecekte

Biz o atın tozuna kapanır ağlardık
Güneş kaçardı, ay düşerdi, yıldızlar büyürdü

Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü
Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman

Ali olmaktan bir sedef her çocukta

Babam lâmbanın ışığında okurdu
Kaleler kuşatırdık, bir mümin ölse ağlardık
Fetihlerde bayram yapardık
İslâm bir sevinçti kaplardı içimizi

Peygamber'in günümüzde küçük sahabileri biz çocuklardık
Bedir'i, Hayber'i, Mekke'yi özlerdik, sabaha kadar uyumazdık

Mekke'nin derin kuyulardan iniltisi gelirdi

Kediler mangalın altında uyurdu
Biz küllenmiş ekmekler yerdik razı
İnanmış adamların övüncüyle
Sabırla beklerdik geceleri

Şimdi hiç birinden eser yok
Gitti o geceler o cenk kitapları
Dağıldı kalelerin önündeki askerler
Çocukluk güzün dökülen yapraklar gibi

(1960)

Kolektif Bir Özlem ve Hüzün Şiiri: “Çocukluğumuz”

Ali EMRE

“Çocuk” ve “çocukluk” temini işlemeyen, bunlara şiirinde yer veremeyen şair yoktur herhâlde. Kimi zaman baygın bir romantizmle, eskitilmiş bir nostaljiyi üstümüze boca eden klişelerle, bolca patetik yanıltı ve abartı içeren yaklaşımlarla kurulan birçok şiirin yanında; okumaktan hiç bıkmadığımız, zihnimizi daima uyarıp ateşlediğini düşündüğümüz, bizde yankılanan duyarlılık atmosferine denk düştüğü ve fakat başkaları tarafından yazıldığı için gıpta ettiğimiz, kıskandığımız şiirler de vardır. İşte bu ikinci öbekte yer alan önemli, etkili, eskimez şiirlerden biri de Sezai Karakoç tarafından yazılan “Çocukluğumuz” şiiridir.

Körfez adlı kitabında yer alan bu şiirini 1960 yılında, 27 yaşındayken yazmış Sezai Karakoç. Elli yılı çoktan deviren bu şiirde; okuyucuyu hemen etkisi altına alan ve farklı duyguların, düşüncelerin, tasavvurların içinde gezdirerek anlatılanlara kendisini de katmasını sağlayan ilginç ve muharrik bir kimyanın yerleşik olduğunu söylemek gerekiyor ilk elde. En fazla iki sayfa tutan bu şiir; bizi saatlerce hatta günlerce etkisini sürdürecektir bir titreşim evleşimine, zengin çağrışımlarla içimizde sürekli devinip yenilenen bir anlam ormanına sürüklüyor.¹

Şiiri bu denli ilgi çekici, etkileyici kılan temel özellik kanımca şu: İçimizi, göğsümüzü genişleten, bizi hemencecik sarmalayan bir sevinç ve mutluluk verici hatırlamalar ile hüzünlü bir şimdinin, geri gelmesi pek mümkün olmayan günlerin, güzelliklerin iç içeliği. Bunları yani geçmiş ile şimdikiyi, eski ile yeniyi, olup biten ile yeniden olması isteneni bu kadar ustaca ve aynı zamanda son derece yalın ve yer yer naif bir anlatımla bir araya getiren, aynı potada eriten çok az şiir var. Çok farklı bileşenleri yetkinlikle bir araya getiren ilginç bir sinerjisi var bu şiirin. Olumlu ve gönendirici hatırlamalarla başlayan şiir, anlam ve inanç dünyamızdaki eksiklere, yırtıklara, boşluklara değe değe acıtıyor içimizi. Buruk bir gülümseme, acıya belenmiş bir sevinç, yarım kalmış bir yekinme, dostça bir hırpalama birlikte çıkıyor okuyucunun karşısına.

1 Sezai Karakoç, *Gün Doğmadan*, 9. baskı, Diriliş Yayınları, İstanbul 2010, s. 97-98.

Adından başlamak, başlığına dikkat etmek gerekiyor önce. Kolektif bir özlemin, ruhun, arayışın, bağlanmanın sözcüsü, temsilcisi olarak söz alıyor şair. “Ben” anlatımıyla başlamasına karşın bir süre sonra “biz” anlatımına yönelmesi de bu bağlamda düşünülmeli. Şiirin anlam yükünü kavrayıp özümseyebilmek, yükselttiği sese kulak verebilmek, tematik ilmeklerine, damarlarına dokunabilmek, içerdiği telmih parıltılarını duyumsayabilmek için elbette bu dünyayı bilmek, sevmek, paylaşmak, aramak lazım. “Çocukluk” değil o yüzden, “Çocukluğumuz”. Başka bir deyişle, şiirde iki çocuktan/çocukluktan söz etmek mümkün. Biri, şiirde anlatılanları bizzat yaşayıp dillendiren bir çocuk; diğeri daha büyük, daha çoğul, daha simgesel bir çocuk. Bir çocuk korosu, bir çocukluk ormanı oluşuyor zihnimizde.

*Annemin bana öğrettiği ilk kelime
Allah, şahdamarımdan yakın bana benim içimde*

Bu dizelerle başlıyor şiir. Okur okumaz içimize bir serinlik, bir esenlik, bir huzur yayılıyor. “Anne, ilk kelime, Allah, şahdamarı, iç” sözcüklerinin birlikte kullanılması, şiirin omurgasının nasıl çatılacağına dair bir sezgi de oluşturuyor bizde. İlk bakışta bir “nostalji şiiri” izlenimi uyandırır da aslında muhkem bir inanç bilgisine ve iklimine adım attığımızı fark ediyoruz. Bu kısacık iki dizeden yayılan sıcaklık, koku, görüntü ve hatırlayış dizgesi; söz konusu açıklama ile kolayca özdeşlik kurmamızı sağlıyor. Hiç duraksamıyoruz üstelik; takılmıyoruz, zorlanmıyoruz. Biz bu kadar kolay ve güzel anlatırsak da aşına olduğumuz bir durum bu, dizelerdeki söz repertuarı da bize sokulmakta, içimize işlemekte gecikmiyor.

Bir kaside gibi önce “Allah”tan söz eden ve bunu bizi dünyaya getiren; bizdeki emeği, hakkı, karşılığı kolayca tarif edilemeyecek olan “anne” motifine bitiştiiren şiir; “gül” simgesiyle anılan “peygamber” değinisiyle devam ediyor:

*Annem bana gülü şöyle öğretti
Gül, O’nun, O sonsuz iyilik güneşinin teriydi*

Allah’tan sonra çocuğa öğretilen, aktarılan ikinci bilgi dairesi, sahip olunan inancın kılavuzu, örnekleyicisi ve taşıyıcısı olan peygamberdir. Tasavvuf merkezli geleneksel bir algı ile bütünleşmiş görünse de “o sonsuz iyilik güneşinin teri” imgesi, dönemine göre son derece yeni ve çarpıcı bir benzetme ile kurulmuştur. Dikkatli okuyucu, Sezai Karakoç’un şiirinde “gül”ün çok belirgin, ayrı bir yeri olduğunu; şairin birçok şiirinde “olumlu değer taşıyıcıları”nın gül ile bağlantı kurularak anlatıldığını hatırlayacaktır. Özellikle tarihe bakışta sıklıkla karşımıza çıkan bu motif, onun şiirinin kilit konumundaki unsurlarından, kavramlarından, imgelerinden biridir. Mensubu olduğu inancın mazisine daima olumlu ve iyimser bir bakışla yönelen şair, tarihin içine âdeta alımlı ve açıklayıcı bir gül yuvarlayarak konuşmayı yeğlemektedir. Organik bir bütünlük

taşıyacak şekilde zaman, mekân ve insan, Karakoç şiirinde sık sık gül çağrışımlarıyla harekete geçirilmektedir.

Şiirde, öncelikle annesinden öğrendiklerini hatırlayarak konuşan çocuk, Allah ve peygamberden sonra üçüncü olarak Yunus Emre'ye değinir. Zaman ve mekân bir anlığına daralmış, yakınlaşmış gibidir. Ümmi bile olsa, her Anadolu insanının bildiği, duyduğu bir isimdir Yunus. Sözlü kültürün hâlen deveran ettiği bir coğrafyada temsil gücü yüksek bir kişiliktir, o dünyayı hem kuran hem de gelecek kuşaklara taşıyan bir figürdür. Dizelerde, anne hizasından konuşan çocuğun hem belleğinde yer tutan hem de muhayyilesini harekete geçiren bu figürün anılmasıyla okuyucu ilk ruh burkuntusunu, ilk iç titremesini de yaşamış olur:

*Annem gizli gizli ağlardı dilinde Yunus
Ağaçlar ağlardı, gök koyulaşdı, güneş ve ay mahpus*

Tercihlerini, inançlarını ve tarih içindeki çehresini tartışmak bir yana Yunus; her yönden sıkıntılı, zorlu, acılı bir dönemde yaşamış ve şiirlerini bu bağlam içinde söylemiştir. Hakikate, sevgiye, iyiliğe yönelik çağrısına kulak verenlerin az olduğu bir dönemde, güllerin güzlerle ezildiği bir zaman diliminde Allah aşkını, peygamber sevgisini, sevgi ve anlayışa muhtaç insan gerçekliğini dile getirmiş ve güç yetiremediği anlarda ağlayarak konuşmayı tercih etmiştir. Yunus, tarihin içine doğru ağlayan bir yüzdür. Halk muhayyilesi bu yüzü alıp büyütmüş, çoğaltmış, kendi üzüntüsüne ve çırpınışlarına yüzlerce yıl tercüman kılmıştır. Titreyen kalbine ve yaşaran gözlerine bir derviş Yunus edası yerleştirmiştir âdeta. Yunus gibi “yanar içim, göynür özüm” diyen, gizli gizli ağlayan, gözünün ibriğini içine çeviren analarla doludur bu coğrafya. Zira kötü, karanlık ve bunalımlı zamanların sonu gelmemekte, acılar bir türlü son bulmamaktadır. İlk dizedeki telmih, ikinci dizede teşhis sanatına bırakır yerini ve bu hüznü bütün bir âlem eşlik etmeye başlar. Gül dalından koparılmış, ışığın üstü örtülmüş, kötülük ve şaşkınlık bütün dünyayı sarmıştır. Hayatın taşrasına itilen, değerler dünyası dikkate alınmayan, çağrı ve çığlıklarına kulak asılmayan Müslüman anneleri temsil eden bu görüntünün hemen ardından şiir farklı bir soluk alarak ayak değiştirir. Hatırlanma sırası babaya gelmiştir. Dördüncü bölümden / beyitten itibaren şiire dâhil olan babanın hatırlanışıyla birlikte, bir önceki ikilikte meyledilen karamsar hava da -en azından belli bir süre için- dağılmaya, değişmeye başlar. Şahısla birlikte hem sahne hem de çocuğa öğretilen, belletilen aktör de değişmiş olur. Muhtemelen bu erkek çocuğun yaşı biraz daha ilerlemiş; ağlayan anne düzleminde devreye giren ve annenin, anneliğin yumuşaklığına, sevecenliğine, içrekliğine koşut bir sima olan Yunus'un yerine, onun yaşına ve umutlarına daha çok denk düşen yeni bir tarihî kişilik, dahası büyük bir kahraman geçmiştir: Hz. Ali.

Kış geceleri uzundur. Özellikle de elektriğin, televizyonun olmadığı bir dönemde ve mekânda daha da uzundur. Gündüzleri anneleriyle daha fazla vakit geçiren çocuklar, geceleri babaları ile hemhâl olmaktadır. Tarladan, işten, çalışmaktan dönen babalar; bu uzun gecelerde ev halkına ve dolayısıyla çocuklara çeşitli efsaneler, destanlar, cenk hikâyeleri anlatır. Bir geleneğe, sözlü kültüre bağlı olarak, zamanında büyüklerinden öğrendikleri bu hikâyelere bazı eklemeler yaparak, onlarda bazı küçük tadilatlarla giderek herkesin dikkatini çekmeyi başarırlar. Anadolu’da, dahası bütün Doğu’da son dönemlere dek yaşayan bu gelenek, çocukların muhayyilesini biçimlendirme ve doldurma açısında büyük bir etkiye sahip olmuştur. Hz. Ali Cenklere, bu anlatıların en başta gelenidir.

Bir kır ata binip gelen Ali, hüznü ve karamsarlığı bir süreliğine kovar, umudun ve yiğitliğin kandilini yakar, iyiliğe ve kurtuluş özlemine güç katar. Ali, çoğu zaman atından ayrı düşünülmez. Bu yüzden tam üç beyitte “at” sözcüğünün geçtiğini görürüz. Ali ismi ve imgesiyle birlikte, hem tarih hem de mevcut zaman dilimi hareketlenir. Yunus figüründen farklı olarak, geçmiş ve geleceği de içerecek şekilde tarihin bütün dönemlerine ve mekânlarına yayılan Ali imgesi, dünyaya ve insan yaşayışına müdahale eder ve zulümü, kıyımı sona erdirir:

*Ali ve at, gelip kurtarırdı bizi darağacından
Asya’da, Afrika’da, geçmişte gelecekte*

Birden gözlerimizin ışıldamasına, yüreğimizin genişlemesine yol açan bu dizelerde zamanın ve mekânın da genişlediği, kıpırdadığı görülür. Dikkat edilmesi gereken bir nokta da şudur ki şiirde bu esnada “ben” anlatımının yerini “biz” anlatımı almış, “kurtarılan” şahıslar da böylelikle çoğullaşmıştır. Genelştirilebilecek bir algının yanı sıra, şiirin yazıldığı dönemde Asya ve Afrika’da yaşanan savaşlar, zulümler, katliamlar, çatışmalar akla getirilmelidir. Tarihin, geçmişin olduğu kadar şimdinin, o andaki yeryüzünün de bir Ali’ye ihtiyacı vardır. Sezai Karakoç, o dönemde çeşitli savaşımelerde yer alan ve ismi parlatılan kişilerin ötesine geçerek, gerçek kurtuluş ve adaleti kendi inanç sistemine bağlamakta ve bunu yaparken de bütün yeryüzünün Ali gibi kahraman ve adil insanlara ihtiyaç duyduğunu ima etmektedir:

*Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü
Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman*

Baba, lambanın ışığında anlatmaya daha doğrusu okumaya devam eder. Zira Ali’nin kahramanlığının da, kurtarılması ve esenliğe kavuşturulması gereken yerlerin ve kişilerin de, dolayısıyla cenklerin de sonu gelmez. Uzun kış gecelerinin de sayısı az değildir. Bu süreğenliğe ve akışa bağlı olarak şiirde biçimsel bir değişikliğe de gidilir, ikilikler yerini bu aşamada bir dörtlüğe bırakır. Kaleler kuşatılır, müminler ölünce ağlanır, fetihlerde ise bayram yapılır. Söz

konusu dörtlüğün sonunda yer alan “İslam bir sevinçti kaplardı içimizi” dizesi; şiirin ana duygusunu, düşüncesini, meramını, art alanını özetler niteliktedir. İlk okuyuşta bize bir ferahlık, mutluluk hissi veren bu dizinin gizliden gizliye bir hüznün, bir ıstırap içerdiğini de belirtmek gerekir. En sondaki “Çocukluk güzün dökülen yapraklar gibi” dizesiyle birlikte şiirin anlam yükünü taşıyan bu dize-deki iki yüklem de geçmiş zamanda çekimlenmesi sağlar bu özelliği büyük ölçüde.

Peygamber’in günümüzdeki küçük sahabileri bu çocuklardır artık ve onlar Bedir’i, Hayber’i, Mekke’yi özlerler; bu özlem, coşku ve heyecan içinde bazen sabaha kadar uyumazlar. Şair, daha önce şiirin başlarında anne üzerinden aniden bir hüznü yöneldiğinde yaptığı gibi ikinci kez iç burkan, düşündüren, okuyucuyu kederli bir boşluğa düşüren ikinci bir dizeyi daha çıkarır karşımıza burada: “Mekke’nin derin kuyulardan iniltisi gelirdi”.

Eleştirel bir bakış beklentisi de oluşturan bu dizinin umut, yiğitlik ve beklenti evrenini bozmasına, şiiri başka uğraklara götürmesine izin vermez Sezai Karakoç ve kesik bir göndermeyle iletiyi tadında bırakır. Kendi yatağında ak-maya, kış gecelerinin dünyasını anlatmaya devam eder şiir. Kediler mangalın altında uyur. Çocuklar, hiç yakınmadan küllenmiş ekmekler yerler. İnanmış adamların övüncüyle, cenk hikâyelerine ve imgelemi genişletip tutuşturan canlandırılmaları alan açan geceleri sabırla beklemeyi bir alışkanlık, bir davranış kalıbı hâline getirirler.

Bütün bunların aktarılmasından sonra; başından beri ciddi bir irtifa, esneklik ve uzam zenginliği kazanan şiir birden zamanı, heyecanı, atılğanlığı donduran bir hayıflanmaya, buz gibi bir gerçekliğe, yeni ve çok daha güçlü bir iç burkulmasına götürür bizi. Tarih bir anda kötürümleşir. Zaman puslanır. Mekân canlılığını yitirir. Kahramanlar kaybolur. Hâlihazırdaki katı ve merhametsiz gerçeklik, hepsini kovmuştur. Gözlerdeki parıltı sönmeye başlamış, boyunlar aniden bükük kalmış, anlatan dudaklar lal olmuş, karlı ve karanlık bir gece hep-sine galebe çalmıştır. Görülen hüznün endamı, duyulan düş kırıklığının sesi, yaşanan şimdiki zamanın huzursuzluğu ve iç sıkıntısıdır. Çocuk(lar) büyümüş, dünya değişmiş, bellek yorulmuş ve incinmiştir:

*Şimdi hiç birinden eser yok
Gitti o geceler o cenk kitapları
Dağıldı kalelerin önündeki askerler
Çocukluk güzün dökülen yapraklar gibi*

Bütün benzetmelerine, imgelerine, soyutlamalarına, kurgulamalarına karşın gerçeğin anlatımıdır bu şiir, gerçekçi bir anlatımdır. Pablo Neruda’nın sözünü hatırlayalım yeri gelmişken: “Gerçekçi olmayan bir şiir ölüdür. Ve yalnızca gerçekçi olan bir şiir de ölüdür.”

Çocuk anlatımına elverişli, onu geliştiren ve olabildiğince doğal kılan bir sıcaklık ve akışkanlık kazanarak ilerliyor dizeler ve bölümler ele aldığımız şiirde. Farklı ve şiir dilinin doğasına uygun bir “aura” içermesi de bu sayededir. Duygu açıklamalarına ağırlık vermesi, kahramanlığa süreğen bir boyut eklememesi, tarihî unsurlara, şahıslar kadrosuna, simgesel gücü yüksek yer adlarına değinmesine rağmen epik bir şiir yapmıyor anlatılanları. Biçim yönünden de geleneksel olan ile modernlik yan yana duruyor şiirde. Aynı zamanda dizelerin tartımı, uzunluk ve kısalıkları, ritimleri değişkenlik göstermesine rağmen; şiirin bütününe yayılan çocuksu fakat sahici ve doğal anlatım, dikkatimizin dağılmasına, kopukluklar yaşanmasına engel oluyor. Birinci kişili anlatımın da bunda etkisi, katkısı fazla. Kurallı ve devrik cümleler bir arada şiirde. Sevincin, erdenliğin, yiğitlik ve iyiliğin anlatıldığı bölümlerde hareketlilik daha fazla, daha belirgin. Ya bilinen geçmiş zaman ya da geçmiş zamanın hikâyesiyle kuruluyor yüklemeler. Son çözümlerde lirik bir şiir bu. Çocuğu, çocukluğu anlatan bir yetişkin şiiri. Mızızlanan, şımaran, annesinin dizinin dibinde çeşitli oyuncaklarla zaman öldüren bir çocuk da değil bu üstelik. Burada şu hususu da göz önünde bulundurmak lazım: 1933 doğumlu Sezai Karakoç, Latin alfabesiyle yazılıp okunan, hayatın bütün alanlarını kuşatıp yeniden dizayn etmeye yeltenen yeni ve buyurgan bir toplumsal düzenle yetiştirilmek istenen ilk kuşağın bir üyesidir. Fakat onun coğrafyası da tarihi de ufku da farklıdır, çocukluğunda aldığı terbiye ve gençlik yıllarından itibaren bilinçli bir şekilde yöneldiği tercihlerle hem inanç hem de düşünce ve edebiyat alanındaki çabalarını kuşatan bir “gelenek” algısına sahip olmuştur. Bütün yönlendirmelere, kuşatmalara, sindirmelere rağmen bu geleneğin bir şekilde devam ettiğini, yaşadığını ve canlandırılması gerektiğini düşünür Sezai Karakoç. Tuttuğu yolun, verdiği mücadelenin, kurduğu dünyanın adı da “Diriliş”tir bu yüzden. Üstü örtülen, can çekiştiği kabul edilen ve fakat hâlâ yaşama, ayakta kalma ve cevap üretme savaşımı veren bir “hakikat medeniyeti”nin dirilişidir bu. Diğer alanlarda olduğu gibi edebiyat alanında da gelenekle karşılaşan, hesaplaşan ve bu sınavdan başarıyla çıkan şair, kendisine özgünlüğü ve özgüveni getirecek yolları bulmakta zorlanmayacaktır. Sanatçının, “Asıl gerekli olan, eski şiirimizin ruhunun, algılamasının, şiire bakışının yeniden dirilişiydi. Biçimlerin ve mazmunların aynen alınışı, kullanılışı değil.” demesi de bu nedenledir.²

Sezai Karakoç’un, şiir ve yazılarında sıklıkla dile getirdiği ve hem gelenek algısıyla hem de gelecek tasarımıyla birlikte düşündüğü “hakikat medeniyeti” vurgusu, kendine özgü bir bilinç ve duyarlılık düzeni de içerir. Bilmenin ötesine geçen ve bir kaideler bütününe ihtiyaç duyan bilinç, eşyayı ve olayları görmek, bulmak, tanımakla yetinmez, bir perspektif eşliğinde yorumlar. Yoğurur. Bir yere oturtur. Bu, tek başına çok fazla bir anlam ve değer ifade etmeyen bir

2 Sezai Karakoç, *Edebiyat Yazıları I*, 3. baskı, Diriliş Yayınları, İstanbul 2007, s. 10.

cevherin, bir amaç ve ustalık eşliğinde işlenerek bir mücevhere dönüşmesi gibidir. Sezai Karakoç, işte bu zorlu çabaya soyunur. Bu çabası, bir farkındalığa ve anlamsal çerçeveye sahiptir. Bir şair ve düşünür olarak kendini çevresine, dünyaya, Müslümanlık dışındaki birikimlere kapatan biri değildir elbette. Hem kendi geleneğinden beslenir hem de farklı dünyaların, okumaların, ilgilerin içinden kendi sesi ve adımlarıyla geçmesini bilir. Cemal Süreya'nın portreler kitabı 99 Yüz'de onun hakkında söyledikleri bu durumu özetlemektedir: “Çok daha yetenekli bir Mehmet Âkif'in tinsel görüntüsüyle adamakıllı dürüst bir Necip Fazıl'inkini iç içe geçirin, yaklaşık bir Sezai Karakoç fotoğrafı elde edersiniz. Öyle bir Müslüman ki Marx da bilir, Nietzsche de bilir, Rimbaud da bilir. Salvador Dali sever. Nâzım da okur.”

Sezai Karakoç, aslında “Çocukluğumuz” şiirindeki sesin, özlemin, umudun, munisliğin adamıdır. Kendini, kendi dünyasını, bilinç ve inanç evrenini anlatır, önerir fakat kimseyle didişmez, uluorta kavga etmez. O, *hakikat medeniyeti* kavramıyla; aşkın, değişmeyen ve büyük bir güven aşılayan bir merkeze yönelmiştir. Bu tercih, eski kültürün, yaşayışın ve tarihin çok güçlü ve daima olumluluk içeren imajına bitişiktir. Karakoç'un bu kültürel birikim ile kurduğu mikro ilişki, daima bu olumlu imaj üzerinden gerçekleşir. Yürünecek daha uzun bir yol vardır ve bu yolda yürürken kendini güçsüz kılacağına inandığı tartışmalara, sorgulamalara, ayıklamalara girişmez. Tartışmaya açık olsa da o bunların bilgiyi, bilinci ve duyarlılığı bulandıracağına, örseleyeceğine inanır. Hâlihazırda asıl hedef de bellidir, asıl dost ve düşman da ona göre. Tarihe, geçmişe yönelirken çok seçici de davranmaz. İbn Arabî ile Gazalî arasında bir ayırım gözetmez söz gelimi. Şiir anlayışında da bu alanda bir yeri olan ve çok farklı gibi duran kollara yakınlık duyar. Mevlânâ'yı da Yahya Kemal'i de, Mehmet Âkif'i de Necip Fazıl'ı da sever. Hatta Karakoç, bu dört farklı şahsiyetin bir terkibi gibidir. Yeni şiirin, eski edebiyatın süreklilik gösteren yönlerinden yararlanarak mükemmelliğe ulaşabileceğini belirten Karakoç, görüşlerini şiirlerinde de uygulama gayreti içinde olur. Her halükârda, bir yanında “gizli gizli ağlayan bir Yunus”, diğer yanında ise “güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman bir Ali” vardır.